

„Přesně tak,“ podotkne kolega ze skupiny lidí kolem nás, než Margo podá dalšího panáka.

„Počkej – už měla tři,“ vyhrknu, ale Margo je rychlejší. Z vlastní zkušenosti vím, že Margo toho zvládne vypít hodně, ale taky vím, jak se pak chová.

„A další věc...“, pokračuje Margo, lehce zčervenala v obličejí, zdůrazňování prstem už jí taky moc nejde.

O půl hodiny později musím Margo podpírat, zatímco kolem sebe ve studiu mává prázdnou skleničkou a obrazně kuchá svého ex. Kolem nás už se shromáždila větší skupina lidí. Někteří Margo povzbuzují, jiní jen chápavě přikyvují a já stále nemám ponětí, proč tady vlastně ten bar postavili. Rozhodl jsem se, že bude nejlepší, když zůstanu střízlivý a neprozradím Margo, že usrkávám rozpuštěný led.

„... a ty jeho filmy jsou *sračka!* Pořádná *sračka!* Došlo mi, že jsem kvůli našemu vztahu nebyla objektivní, ale-škyt-ale jde o to... O čem jsem to mluvila?“

„Všichni poslouvejte!“ ozve se ze středu studia. „Kdo je opilý a připravený na kameru? Pošlete mi první oběť.“

Než stihnu zakročit, několik lidí ukáže na Margo, která si uvědomí, že má prázdnou skleničku, vezme si další, a než ji asistent produkce odvede do druhé části studia, vypije pátého nebo šestého panáka tequily. Jdu za nimi a odchytnu Toma – našeho osvětlovače – právě když Margo řeknou, aby si sedla před kamery.

„Ahoj, Tome? Co se děje? Co točíte?“

„Čau, Owene,“ pozdraví a otočí se ke mně. „Jmenuje se to ‚Opilé ženy a koťátka‘. Režíruje to Sara.“

Chci se zeptat na podrobnosti, ale vzduch protne nářek. Margo vytrysknou slzy z očí, když jí do klína položí drobné zrzavé kotě.

„Ach, můj bože!“ zapiští. „To je ta nejkrásnější věc,

kteřou jsem kdy viděla...“ kvílí přes tekoucí slzy a já se snažím smát potichu, aby mě nezachytil zvukař. „To je tak roztomilý. Mě snad klepne!“

Margo přinesou další koťátka a spustí tím další sekvenci dojatého pláče.

„Ne, ne, ne! Tohle je na mě moc! Jsou skutečný? Ach, bože, koukejte na ty pacičky. Ty maličké pacičky! Tohle je sen? Fakt se to děje? Tohle nemůže být pravda. Teda, jsem moc šťastná na to, abych byla vzhůru. Můžu tomuhle říkat Pan Fousek?“

Chechtáme se s celým štábem, zatímco Margo dává skrz tekoucí slzy najevo, jak moc zbožňuje tyhle mňoukající drobečky. Nakonec zasáhne Sara a s širokým úsměvem řekne: „Oukej, myslím, že to stačí. Pošlete další...“

„Ne! Neberte mi je!“ zaúpí Margo hlasem utlumeným chlupatou hlavičkou tříbarevného kotěte, se kterým se mazlí. Pak se s napůl vážným výrazem podívá do kamery skelným pohledem a prohlásí: „Kéž bych byla koťátko. Nedělám si legraci. Můžu být kotě?“

O deset minut později stojíme s Margo před studiem. Mne si spánky, jako kdyby jí měla začít migréna.

„Bude v pohodě, že jo?“ zeptá se asistent.

„Jasně, odvezu ji domů,“ řeknu. „Stejně je skoro pět.“

„Ne,“ zamumlá nesrozumitelně Margo a legračně zakrouťí ukazováčkem ve vzduchu. „Mám něco...? Na práci?“

„Jo. Odvez ji domů,“ přitaká asistent empaticky.

Po namáhavém přemlouvání se mi podaří Margo dostat do auta, a když ji připoutám, vyrazíme k jejímu bytu ve Valley. Jedu co nejpomaleji, zatímco jí se za jízdy kývá hlava a směje se vlastnímu mumlání. Jakmile zaparkuju před bytem, uleví se mi, když si zpětně uvědomím, že budova má jen dvě patra.